

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Asan/19/2019
Identifikačné číslo spisu: 6018200547
Dátum vydania rozhodnutia: 25.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6018200547.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členov senátu Mgr. Viliama Pohančeniča a JUDr. Anny Peťovskej, PhD. (sudca spravodajca), v právnej veci žalobcu: Ing. arch. O. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom G., zastúpený advokátom: JUDr. Michalom Bušíkom, LL.M, so sídlom Skuteckého 6, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, Odbor opravných prostriedkov, Nám. Ľ. Štúra 1, 974 05 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OÚ-BB-OOP1-2018/020429-002/6GM zo dňa 01.06.2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 28Sa/13/2018-53 zo dňa 22. januára 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa (pôvodne žalobcu) proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 28Sa/13/2018-53 zo dňa 22.01.2019
z a m i e t a.

Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

1. Okresný úrad Banská Bystrica (ďalej len „prvostupňový orgán“) Rozkazom č. OU-BB-OVVS2-2017/026791 zo dňa 20.9.2017 rozhodol o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorého sa dopustil tým, že dňa 31.7.2017 v čase okolo 12.03 hod. v budove Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny (ďalej aj len „úrad“) na adrese Skuteckého 39 v Banskej Bystrici, fyzicky napadol C. T. (ďalej aj len „poškodený“) takým spôsobom, že ho sotil oboma rukami do oblasti hrudníka, čím úmyselne narušil občianske spolunažívanie iným hrubým správaním, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 11,-Eur. Na základe žalobcom včas podaného odporu bolo toto

rozhodnutie zrušené.

2. Prvostupňový správny orgán následne vec prejednal na pojednávaní, doplnil dokazovanie a dňa 19.02.2017 rozhodnutím č. OU-BB-OVVS-2018/004444 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. b) zákona o priestupkoch na rovnakom skutkovom základe ako bolo uvedené na rozkaze zo dňa 20.09.2017.

3. Prvostupňový správny orgán svoje rozhodnutie založil na výsledkoch dokazovania, z ktorého mal za preukázané, že žalobca napadol poškodeného, a to tak, že ho sotil do oblasti hrudníka, čím naplnil pojmové znaky hrubého správania narušujúce občianske spolunažívanie. Ďalej bolo preukázané, že išlo o úmyselné konanie, pretože išlo o konanie vedomé a vôľové a žalobca si bol vedomý toho, že svojím konaním porušil alebo ohrozil záujem chránený zákonom o priestupkoch. Konaním žalobcu boli kumulatívne naplnené všetky štyri znaky skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, a to objekt, objektívna stránka, subjekt, subjektívna stránka.

4. Z vykonaného dokazovania bolo tiež preukázané, že hrubé správanie žalobcu nevyplývalo z nutnej obrany alebo inej okolnosti vylučujúcej protiprávnosť takéhoto konania, a preto bol dostatočne odôvodnený záver na to, že vzhľadom na mieru porušenia záujmu spoločnosti konanie žalobcu naplnilo aj materiálny znak v zmysle § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch.

5. Druh a výšku sankcie prvostupňový správny orgán odôvodnil tým, že prihliadol najmä na osobu páchatel'a, jeho postoj ku spáchanému skutku a jeho kladnú priestupkovú minulosť. Ďalej boli zobrať do úvahy okolnosti spáchania priestupku, keď sa žalobca snažil dostať do budovy, keďže mal dohodnutú schôdzku so zamestnancom tejto budovy. Jeho konanie bolo hodnotené ako neprimeraná skratová reakcia na vzniknutú situáciu, čo bolo možné usudzovať aj z toho, že po incidente už medzi obvineným a poškodeným nedošlo k žiadnemu fyzickému kontaktu. Ako negatívny hodnotil fakt, že k hrubému správaniu žalobcu došlo na mieste verejne prístupnom. Tým, že prevažnou mierou sa jednalo o poľahčujúce okolnosti, správny orgán dospel k záveru, že postačujúce pre naplnenie účelu sankcie bude uloženie pokuty na dolnej hranici vo výške 11,-Eur.

6. Proti prvostupňovému rozhodnutiu žalobca podal odvolanie.

7. Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. OU-BB-OOP1-2018/020429-002/6GM zo dňa 01.06.2018 žalobcove odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu zamietol a rozhodnutie potvrdil, keď po preskúmaní veci v rozsahu podľa § 59 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej aj len „správny poriadok“) dospel k záveru, že prvostupňové rozhodnutie bolo vydané v súlade s právnymi predpismi.

8. V odôvodnení rozhodnutia sa žalovaný so skutkovými závermi prvostupňového správneho orgánu stotožnil. Uviedol, že v priestupkovom konaní bolo spáchanie priestupku žalobcom na tom skutkovom základe ako je uvedené vo výrokovvej časti prvostupňového rozhodnutia, jednoznačne preukázané. Prvostupňový správny orgán vykonal náležité dokazovanie vypočutím žalobcu, svedkov C. T. a J. T.. Dôkazy vyhodnotil vo vzájomnej súvislosti aj s podkladmi zadokumentovanými v priestupkovom spise orgánu, ktorý priestupok objasňoval. Spáchanie priestupku bolo preukázané svedeckými výpoveďami C. T. a J. T., ktoré sú z hľadiska skutkového deja zhodné a nevykazujú vecné a logické rozpory, ktoré by zakladali pochybnosť o ich vierohodnosti.

9. Medzi výpoveďami svedkov a výpoveďou žalobcu bola zjavná kontraindikácia v určení útočiacej osoby. Žalobca opísal incident tak, že sám bol napadnutý poškodeným v momente, keď stál chrbtom k nemu a až keď sa následne bránil, mohol sa dotknúť jeho hrudníka. K ďalšiemu fyzickému kontaktu medzi týmito osobami nedošlo, a to aj za prispenia nestotožnenej osoby, ktorá situáciu upokojovala. Nakoľko sa v danej dôkaznej situácii jednalo o tvrdenia poškodeného - C. T., proti tvrdeniu obvineného,

t.j. žalobcu, z hľadiska dokazovania mala v danom prípade ťažiskový význam výpoveď svedka J. T.. Žalovaný preto uzavrel, že prvostupňový správny orgán postupoval v súlade so zásadami logického uvažovania, keď svoje skutkové zistenia založil na svedeckých výpovediach C. T. a J. T., ktoré podľa názoru odvolacieho orgánu predstavujú dostatočný podklad pre náležité zistenie skutkového stavu.

10. K odvolacej námietke, že svedok J. T. nebol objektívny uviedol, že žalobca sám vo svojej výpovedi pred prvostupňovým správnym orgánom pripustil, že vo vestibule vzadu sa nachádzala ešte iná osoba, ktorá mohla celý incident vidieť. Žalobca v prvostupňovom konaní nijako nespochybnil, že išlo o osobu totožnú ako je svedok a po oboznámení sa s jeho výpoveďou sa k tejto skutočnosti žalobca ani jeho právny zástupca nevyjadrili. Preto túto námietku vyhodnotil ako účelovú.

11. K návrhu žalobcu na vyžiadanie kamerového záznamu žalovaný uviedol, že z úradného záznamu orgánu PZ zo dňa 28.8.2017, ktorý priestupok objasňoval zistil, že v štádiu objasňovania priestupku bol na mieste vzhliadnutý kamerový záznam, z ktorého vyplynulo, že kamerový systém nezaznamenával priestor, kde malo dôjsť k udalosti, a to bol dôvod, pre ktorý nebol doložený do spisového materiálu.

12. Vzhľadom na uvedené zistenia žalovaný uzavrel, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by mohli privediť zmenu alebo zrušenie prvostupňového rozhodnutia, a preto odvolanie zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

II.

13. Žalobca rozhodnutie žalovaného napadol správnou žalobou, ktorou sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie, považujúc rozhodnutie žalovaného za nezákonné. Dôvody nezákonnosti rozhodnutia žalovaného žalobca videl v nedostatočne zistenom skutkovom stave veci, v nesprávnom právnom posúdení veci a v nepreskúmateľnosti rozhodnutia.

14. Vo vzťahu k nedostatočne zistenému skutkovému stavu žalobca namietal spáchanie priestupku a vzhľadom na rozpornosť výpovedi a pochybnosti o priebehu incidentu a počínaní osôb na tomto účastných tvrdil, že namieste bolo aplikovanie zásady „in dubio pro reo“. V danej veci sa žalobca necíti vinným a zároveň spochybnil vierohodnosť a nestrannosť výpovede svedka J. T. ako zamestnanca úradu, ktorý nie je poškodenému neznámy.

15. Výtýkal žalovanému, že nevyhovел návrhu žalobcu a vo veci nevykonal dôkaz vzhliadnutím kamerového záznamu. Žalobca zotrval na tom, že poškodený sotil do žalobcu a žalobca následne reagoval jeho odsotením. Teda konal v obrane.

16. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj len „krajský súd“) vec prejednal na nariadenom pojednávaní a po preskúmaní zákonnosti rozhodnutí z dôvodov uvedených v § 195 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) a z dôvodov uplatnených v žalobe dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

17. Predovšetkým k námietke nedostatočne zisteného skutkového stavu a nevykonania žalobcom navrhnutého dôkazu kamerovým záznamom, krajský súd odkázal na rozhodnutie žalovaného, v odôvodnení ktorého žalovaný podrobne vyargumentoval, prečo nebolo potrebné vykonanie tohto dôkazu. Teda, že kamerový systém, ktorý sa nachádzal vo vestibule budovy, kde došlo k spáchaniu priestupku, nezachycuje miesto spáchania priestupku. Táto skutočnosť vyplýva z obsahu správneho spisu, v ktorom sa nachádza policajný spis o objasňovaní priestupku, vrátane úradného záznamu, v ktorom príslušný PZ vykonávajúci objasňovanie priestupku uviedol, že predmetný poznatok zistil po vzhliadnutí kamerového záznamu na mieste spáchania priestupku. Ak žalobca v odvolaní žiadal vykonať tento dôkaz aj na preukázanie, či svedok J. T. sa vôbec nachádzal v čase incidentu vo vestibule úradu, žalovaný správne vyhodnotil túto námietku ako účelovú v snahe vyhnúť sa zodpovednosti zo spáchania priestupku. Uvedenému záveru nasvedčuje i skutočnosť, že žalobca v prvostupňovom konaní k tomuto svedkovi nemal žiadne námietky a ani na svedka otázky. Súčasne sám vo svojej výpovedi pred

správnym orgánom uviedol, že na mieste incidentu bola jemu neznáma osoba.

18. Krajský súd konštatoval, že je na správnom orgáne rozhodnúť, ktoré z navrhnutých dôkazov je potrebné v záujme riadneho zistenia skutkového stavu vykonať, osobitne v tých prípadoch, kedy ich vykonanie nemôže prispieť k zisteniu skutkového stavu veci, resp. by bolo neúčelným či odporujúcim zásade rýchlosti a hospodárnosti konania. Takému postupu a argumentácii žalovaného nemožno vytknúť ani vybočenie z medzí zákona pri hodnotení dôkazov a ani žiadnu chybu logického uvažovania, argumentácie.

19. Ani námietku nepravdivej výpovede svedka T. nemohol uznať krajský súd za dôvodnú. Aj s touto námietkou sa žalovaný vo svojom rozhodnutí podrobne vysporiadal a vyhodnotil výpoveď svedka ako ťažiskový dôkaz z dôvodu, že výpovede poškodeného a žalobcu boli protichodné. Svedok bol riadne poučený o povinnosti vypovedať pravdu, nič nezamlčať a o právnych následkoch nepravdivej alebo neúplnej výpovede. Zaoberal sa vierohodnosťou tejto výpovede a nezistil dôvod, pre ktorý by mohla byť vyhodnotená ako nepravdivá. Skutočnosť, že išlo o zamestnanca úradu, v ktorom k spáchaniu priestupku došlo, ešte nemôže založiť dôvod nestrannosti svedka. Z vykonaného dokazovania nič nenasvedčovalo súdu takému vzájomnému vzťahu medzi poškodeným a svedkom T., ktorý by vyvolával pochybnosti o hodnovernosti svedeckej výpovede. Napokon žalobca v žalobe ani neuviedol, v čom konkrétne mala spočívať tendenčnosť a nepravdivosť svedeckej výpovede. Všeobecné konštatovanie, že sa jedná o zamestnanca úradu, má len charakter domnienky a ničím nepodloženého tvrdenia. Žalobca ani v žalobe neuviedol žiadnu takú relevantnú skutočnosť, ktorá by mala potenciál spochybniť vierohodnosť svedka. Takto uplatnená námietka preto nemohla pred súdom obstáť.

20. Z tých istých dôvodov nebola dôvodná ani námietka, že v danom prípade neboli odstránené pochybnosti, a preto bolo potrebné rozhodnúť v súlade so zásadou „v pochybnostiach v prospech obvineného“. Naopak, vykonaným dokazovaním, a to svedeckou výpoveďou očitého svedka incidentu mal krajský súd za preukázané, že žalobca sa dopustil konania tak, ako je opísané vo výroku prvostupňového rozhodnutia.

21. Krajský súd nesúhlasil ani s námietkou nezákonnosti spočívajúcou v nevykonaní rekonštrukcie. Prvostupňový správny orgán vykonal pre rozhodnutie vo veci dostačujúce dokazovanie výsluchom žalobcu, výsluchom poškodeného a výsluchom očitého svedka spáchaného priestupku, taktiež obsahom jednotlivých úkonov, ktoré vykonal pri objasňovaní priestupku orgán PZ, o.i. prehratým kamerovým záznamom z vestibulu budovy úradu.

22. Krajský súd nemohol prisvedčiť ani žalobnej námietke nedostatočne zisteného skutkového stavu z dôvodu neodstránenia rozporov medzi tvrdením poškodeného a žalobcu. Žalovaný vychádzal zo skutkového stavu, ktorý bol zistený spoľahlivo. Vyhodnotil svedeckú výpoveď poškodeného a výpoveď žalobcu ako obvineného s tým, že konštatoval rozpor, a preto považoval za podstatný dôkaz svedeckú výpoveď očitého svedka spáchaného priestupku J., ktorého výpoveď vyhodnotil v súlade s jej obsahom ako dôkaz, ktorým bol skutok preukázaný a ako dôkaz, ktorý sa v popise deja zhoduje s výpoveďou poškodeného. Potom nič nemohol súd vytknúť úvahám, ktorými žalovaný a prvostupňový správny orgán vykonané dôkazy hodnotili. Skutkové závery žalovaného sú v súlade s obsahom vykonaných dôkazov.

23. Zo zistení súdu nebolo sporné, že žalobca sotil poškodeného do oblasti hrudníka. Sporné bolo, či sa tak stalo ako obranná reakcia na konanie poškodeného. Očitý svedok T. dosvedčil, že poškodený na žalobcu nezaútočil. Mohol sa ho dotknúť rukou, ktorú predložil pred neho ako prekážku pre vstup do výťahu. Preto žalovaný v súlade s týmto dôkazom neuznal obranu žalovaného, že nešlo o úmyselné konanie proti občianskemu spolunažívaniu, ale obranu pred útokom poškodeného.

24. Pokiaľ žalobca vytykal rozhodnutiu žalovaného jeho arbitrárnosť, námietka nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia nebola v žalobe konkretizovaná. Žalobca neuviedol, v čom spočíva jeho nedostatok. Výrok prvostupňového rozhodnutia má náležitosti v zmysle požiadaviek ustanovených v § 77 zákona o priestupkoch a § 47 správneho poriadku. Rovnako druhostupňové rozhodnutie je vo

výrokovej časti zrozumiteľné a rozhodnutia sú odôvodnené v súlade so zákonom. V odôvodnení žalovaný uviedol všetky rozhodné skutočnosti a dôkazy, z ktorých boli rozhodné skutočnosti zistené, úvahu, ktorou boli dôkazy hodnotené, ako aj právne posúdenie zistených skutočností. Riadne odôvodnený bol aj druh a výška uloženej sankcie. Napokon žalovaný sa s každým pre vec podstatným odvolacím dôvodom dostatočne v rozhodnutí vysporiadal.

25. Nemohla pred krajským súdom obstať ani námietka porušenia zásady „in dubio pro reo“, pretože nemá oporu v obsahu vykonaného dokazovania. To, že žalobca nesúhlasí s hodnotením dôkazov, ktoré vykonal prvostupňový správny orgán a tvrdí, že svedok J. T. nevypovedal pravdivo, pretože je zamestnancom úradu, bolo treba chápať ako vyjadrenie nesúhlasu s rozhodnutím.

26. Vychádzajúc z uvedených skutočností krajský súd žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP zamietol.

III.

27. Žalobca napadol rozsudok krajského súdu kasačnou sťažnosťou. Ako dôvod kasačnej sťažnosti uviedol nedostatočne zistený skutkový stav veci, nesprávne právne posúdenie veci a porušenie práva na spravodlivý proces.

28. Sťažovateľ mal za to, že krajský súd podanú žalobu svojvoľne dezinterpretoval a postupoval vo veci formalisticky. Tým, že nenapravil pochybenie správnych orgánov a ani v konaní pred súdom neumožnil sťažovateľovi a jeho právnenému zástupcovi vzhliadnuť kamerový záznam, o ktorý žiadal, nevykonanie tohto dôkazu má za následok nenáležité zistenie skutkového stavu s následkom porušenia jeho práva na spravodlivý proces.

29. Sťažovateľ má nepochybne právo oboznamovať sa so všetkými dôkazmi svedčiacimi v jeho prospech, či neprospech. Jediným možným spôsobom ako sa oboznámiť s dôkazom - kamerovým záznamom, je jeho vzhliadnutie. Preto nesúhlasil ani s tvrdením, že vzhliadnutie kamerového záznamu v ktoromkoľvek štádiu správneho konania by malo za následok neúčelnosť, príp. by odporovalo zásade rýchlosti a hospodárnosti konania. Vzhliadnutie kamerového záznamu je vždy účelné, rýchle a hospodárne. Sťažovateľ sa nemôže uspokojiť s tvrdením správneho orgánu, čo bolo resp. nebolo na kamerovom zázname, pokiaľ ho sám nevzhliadne.

30. Predmetom prieskumu v správnom súdnictve je zákonnosť aplikácie hmotného, procesného a ústavného práva, pričom do tohto rámca spadá aj posúdenie zákonných medzí a zneužitia správneho uváženia. V danom prípade krajský súd sa žalobou zaoberal len formálne, túto bez náležitého odôvodnenia zamietol a prevzal bez ďalšieho argumentáciu žalovaného uvedenú v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

31. Krajský súd napokon vo veci rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a neaplikoval zásadu „in dubio pro reo.“ Napriek rozporom vo výpovediach poškodeného, žalobcu a svedka T., krajský súd sa bez vzhliadnutia kamerového záznamu, či vykonania rekonštrukcie, aj v tomto prípade uspokojil s tvrdením, že vierohodnosť svedka T. nebola ničím spochybnená. Pritom sa krajský súd v odôvodnení rozsudku nijako nevysporiadal s námietkou žalobcu, že v skutočnosti konal v nutnej obrane. Priestor vestibulu úradu je verejným priestorom a sťažovateľ ním len prechádzal k výťahu. Nedobýjal sa do kancelárie pracovníčky úradu, ani sa nijakým spôsobom nesnažil dostať do uzamknutej budovy. Sťažovateľ išiel do budovy úradu za svojou ženou a maloletou dcérou, ktoré ho na poschodí v kancelárii pracovníčky úradu čakali. Nemal dôvod sa domnievať, že v daný okamih a danom mieste nemá čo v budove robiť resp. ak dvere do úradu uzamknuté neboli, tak nemal dôvod nepokračovať v ceste k výťahu. Situáciu, keď v poslednej chvíli mu bol zabránený vstup do výťahu rukou poškodeného C. T., neočakával a inštinktívne použil obrannú reakciu. Následná slovná hádka bola už iba vyústením neočakávanej situácie. Uvedené môže preukázať, resp. vyvrátiť práve vzhliadnutie kamerového záznamu, či vykonanie rekonštrukcie, a zároveň umožní určiť intenzitu obrannej reakcie sťažovateľa.

32. Záverom sťažovateľ uviedol, že je bezúhonným riadnym občanom, ktorý sa nikdy nedopustil žiadneho protiprávneho konania a v prípade jeho odsúdenia na podklade tak nedostatočných dôkazov by vznikol vážny precedens, týkajúci sa otázok užívania verejného priestoru v celej Slovenskej republike. Na základe takto zisteného skutkového stavu by podľa jeho názoru ani nebolo možné podanie obžaloby.

33. Vzhľadom k všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam sťažovateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 28Sa/13/2018-53 zo dňa 22.01.2019 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

IV.

34. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sa pridrižiava právneho názoru uvedeného v napadnutom rozhodnutí, ako aj vo vyjadrení zo dňa 24.10.2018 k podanej žalobe. S rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým súd žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: OU-bb-OOP1-2018/020429-002/6GM zo dňa 01.06.2018 ako nedôvodnú zamietol, sa plne stotožnil.

35. Keďže sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti v zásade len zopakoval argumentáciu, s ktorou sa žalovaný vysporiadal už v odvolacom konaní pri vydaní napadnutého rozhodnutia a správny súd v rozsudku č. k. 28Sa/13/2018-53 zo dňa 22.01.2019, z uvedeného dôvodu opakovanie či zdôrazňovanie už skôr vyjadrených záverov považoval žalobca za nepotrebné.

36. V podanej kasačnej sťažnosti sťažovateľ neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by spochybnili zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia, prípadne zákonnosť rozsudku krajského súdu, a preto žalovaný navrhol, aby NS SR kasačnú sťažnosť podľa § 461 Správneho súdneho poriadku ako nedôvodnú zamietol.

V.

37. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 11 písm. g/ SSP) sa najprv zaoberal formálnymi náležitosťami kasačnej sťažnosti a dospel k záveru že je podaná včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ SSP), osobou oprávnenou podať kasačnú sťažnosť (§ 442 ods. 1 SSP) a riadne zastúpenou (§ 449 ods. 1 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP) a obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP).

38. Následne kasačný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 445 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

39. Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzal zo skutkového stavu, ktorý podrobne v odôvodnení napadnutého rozsudku popísal krajský súd. Pre účastníkov konania sú zistenia, fakty a skutočnosti skutkového stavu zrejmé, a preto ich kasačný súd nebude nadbytočne opakovať.

40. Predmetom posúdenia kasačného súdu vo vzťahu k správne trestaniu (per analogiam trestného obvinenia) má zásadný význam čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Jeho obsahom je právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré subsumuje viacero podskupín práv.

41. Pre oblasť trestného obvinenia a analogicky aj správneho trestania, okrem práva každého, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, je to právo každého, kto je obvinený z trestného činu, považovať sa za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

42. Podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch sa priestupku proti občianskemu spolunažívaniu dopustí ten, kto svojím konaním úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmu na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním.

43. Kľúčovým pre posudzovanú vec je, či správne orgány konajúce vo veci správne a úplne zistili skutkový stav veci, teda či zásada materiálnej pravdy bola vo veci naplnená. V správnom trestaní sa táto zásada premieta do podoby povinnosti trestajúceho orgánu dokázať vinu, čo súčasne znamená, že osoba, voči ktorej sa správne trestanie vedie, nemá povinnosť preukazovať nevinnu. Je preto na orgáne verejnej správy, aby dokazovaním zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre riadne rozhodnutie vo veci. Práve z tohto dôvodu by orgán verejnej správy mal vo svojom rozhodnutí vždy podrobne zdôvodniť, prečo prípadne nevyhovel návrhu na vykonanie dôkazu podaného osobou, voči ktorej sa konanie vedie. Absencia takéhoto zdôvodnenia skutkového stavu založená namiesto dôkazoch na domnienkach, či prezumpcii nepravdivosti výpovede určitej osoby, resp. osvojenie si skutkového základu v rozpore s vykonaným dokazovaním, zakladá vadu zistenia skutkového stavu, materiálnej pravdy (napr. rozsudok NS SR vo veci sp. zn. 1Sžd/14/2013 z 10.09.2013, nález ÚS SR vo veci sp. zn. III. ÚS/276/2014 z 09.06.2015).

44. Žalobca v priebehu objasňovania priestupku v administratívnom konaní, v správnej žalobe a napokon i v kasačnej sťažnosti tvrdil, že skutok sa nestal tak ako ho správny orgán ustálil a popiera spáchanie priestupku. Tvrdil, že konal v obrane, v reakcii na postup poškodeného (príslušník SBS), ktorý mu fyzickým kontaktom bránil vstúpiť do výťahu nachádzajúcim sa vo vestibule úradu a nasledovať manželku a maloleté dieťa, ktoré ho čakali u pracovníčky úradu. K incidentu došlo v budove úradu orgánu verejnej správy v čase, kedy budova nebola zatvorená verejnosti.

45. Po oboznámení sa s výpoveďou svedka J. T. zo dňa 20.11.2017, kasačný súd považuje vo veci za spoľahlivo preukázané, že žalobca svojím konaním naplnil skutkovú podstatu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu v zmysle § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch. Vo veci bolo nesporne preukázané, že žalobca fyzicky kontaktoval (sotil) poškodeného do oblasti hrudníka, reagujúc tak na jeho snahu zamedziť mu vstup do výťahu nachádzajúceho sa vo vestibule úradu, a to v čase obedňajšej prestávky (cca o 12:03 hod.) a nasledovať tak manželku s maloletým dieťaťom, ktoré sa nachádzali v miestnosti pracovníčky úradu.

46. Na tomto závere nemôže zmeniť nič ani skutočnosť, že žalovaný nevyhovel návrhu žalobcu na vzhľadnutie kamerového systému, vzhľadom na objektívnu skutočnosť, že kamerový systém nezaberá miesto, na ktorom k incidentu došlo.

47. Výpoveďou poškodeného, svedka J. T. a výpoveďou žalobcu bolo preukázané, že žalobca sa priestupku proti občianskemu spolunažívaniu ako bol vo výrokovvej časti prvostupňového rozhodnutia uvedený, dopustil. Vzhľadom na všetky okolnosti jeho spáchania, zohľadňujúc osobitne zjavne emotívne vypätú situáciu, keď poškodený bránil, a to v budove úradu verejnej správy, aby žalobca mohol len niekoľko minút po začatí obedňajšej prestávky, nasledovať svoju manželku s maloletým dieťaťom do kancelárie pracovníčky úradu, bolo podľa názoru kasačného súdu na zváženie dosiahnutie účelu administratívneho trestania samotným prejednaním priestupku a upustením od uloženia sankcie. Žalovaný ale poľahčujúce okolnosti zohľadnil vo výške uloženej pokuty (11,-eur), teda na dolnej hranici zákonného rozpätia. Správny súdny poriadok síce pripúšťa možnosť upustenia od uloženia sankcie v rámci moderačného oprávnenia za podmienok stanovených v § 198 ods. 1 písm. b/ SSP, prípadnému využitiu tohto moderačného oprávnenia kasačného súdu bránila absencia takéhoto návrhu zo strany

žalobcu. Na výzvu kasačného súdu zo dňa 19.06.2019, či žalobca navrhuje sankčnú moderáciu podľa § 198 ods. 1 písm. b/ SSP, právny zástupca žalobcu uviedol, že sankčnú moderáciu nenavrhuje.

48. Vzhľadom na vyššie uvedené závery Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

49. O trovách kasačného konania rozhodol najvyšší súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 a contrario tak, že žalobcovi nepriznal náhradu trov kasačného konania z dôvodu jeho neúspechu v kasačnom konaní, keď žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

50. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.